

R O M Â N I A

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIA PENALĂ

Decizia nr. 18/2014

Dosar nr. 537/59/2013

Ședința publică din 6 ianuarie 2014

Asupra recursului de față;

În baza lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința penală nr. 144/PI din 28 iunie 2013 a Curții de Apel Timișoara, secția penală, a fost admisă cererea inculpatei D.T.A. privind judecarea cauzei potrivit procedurii recunoașterii vinovăției prevăzută de art. 320¹ C. proc. pen.

În baza art. 87 alin. (5) din O.U.G. nr. 195/2002, republicată raportat la art. 320¹ alin. (1) și (7) C. proc. pen., a fost condamnată inculpata D.T.A. la 1 an și 4 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de „refuz de a se supune recoltării probelor biologice sau testării aerului expirat în vederea stabilirii alcoolemiei”.

În baza art. 81 C. pen., a fost suspendată condiționat executarea pedepsei pe o durată de 3 ani și 4 luni, termen de încercare stabilit conform art. 82 C. pen.

S-a făcut aplicarea art. 64 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen., raportat la art. 71 C. pen., iar potrivit art. 71 alin. (5) C. pen., pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei s-a suspendat și executarea pedepselor accesorii.

În baza art. 359 C. proc. pen., i s-au pus în vedere inculpatei prevederile art. 83 C. pen.

În baza art. 191 C. proc. pen., a fost obligată inculpata la plata sumei de 300 RON, cheltuieli judiciare avansate de stat.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut, în fapt, următoarele:

Inculpata D.T.A. este de profesie avocat, fiind membră a Baroului Timiș din data de 01 aprilie 2001, după cum rezultă din adresa cu numărul A1. din 19 aprilie 2013 a Baroului Timiș. În noaptea de 18 din 19 aprilie 2013, în jurul orelor 00:30, inculpata D.T.A. s-a deplasat la un chioșc (un magazin stradal) de tip A.B.C., amplasat într-o zonă adiacentă străzii Calea S.B., din municipiul Timișoara, magazin aflat în proprietatea societății comerciale SC N. SRL

Timișoara, la acest chioșc lucrând, în calitate de vânzător, martorul C.A., care în acea noapte de 18 din 19 aprilie 2013 era de serviciu.

Martorul C.A. o cunoștea, din vedere, pe inculpata D.T.A., despre care știa că ar avea calitatea de avocat întrucât aceasta, locuind în zona în care este amplasat chioșcul, obișnuia să mai vină să facă diferite cumpărături, la diferite intervale de timp.

În împrejurarea mai sus menționată, inculpata D.T.A. i-a solicitat lui C.A. să îi vândă mai multe produse alimentare (o sticlă de vin, o sticlă de băutură răcoritoare nealcoolică, un pachet de țigări), după care, între cele două persoane anterior menționate, s-a iscat un schimb de replici pe un ton mai ridicat.

În timp ce inculpata D.T.A. se afla în dreptul chioșcului unde vindea C.A., la locul respectiv au sosit doi agenți de poliție, respectiv P.C. și M.A., ambii polițiști în cadrul Secției X. Poliție Timișoara, care efectuau serviciul de patrulare auto în zona Calea L., din mun. Timișoara.

Cei doi agenți de poliție anterior menționați au aplanat starea conflictuală iscată între D.T.A. și C.A., constatând apoi că inculpata s-a deplasat la un autoturism marca O.C., cu numărul de înmatriculare TTT., ce era parcat pe strada S., colț cu strada P., din mun. Timișoara, urcându-se în acel vehicul, pe scaunul rezervat conducătorului auto și punând în mișcare autoturismul în direcția străzii Calea S.B., din municipiul Timișoara.

Pe strada Calea S.B. din mun. Timișoara autoturismul marca O.C., cu numărul de înmatriculare TTT., proprietatea inculpatei D.T.A. și condus de aceasta, a fost oprit din traficul rutier în jurul orelor 01:30 în zona situată vis-a-vis de sediul Inspectoratului Teritorial Timișoara al Poliției de Frontieră, de către un echipaj de poliție alcătuit din agentul principal de poliție T.P.C. și agentul principal de poliție D.A.O., ambii din cadrul Biroului Rutier al Poliției municipiului Timișoara, polițiști ce efectuau serviciul de patrulare și supraveghere a traficului rutier în municipiul Timișoara în noaptea de 18 din 19 aprilie 2013, cu un autoturism inscripționat specific, având numărul de înmatriculare MMM..

După oprirea din traficul rutier a autoturismului marca O.C., cu numărul de înmatriculare TTT., condus de către inculpata D.T.A., cadrele de poliție menționate în paragraful anterior și-au declinat identitatea și calitatea, solicitându-i conducătoarei auto D.T.A. să prezinte documentele de identitate, permisul de conducere auto și talonul de înmatriculare al mașinii pe care o condusesese. Inculpata D.T.A. nu s-a putut conforma solicitării făcute de către polițiști întrucât a susținut că nu are niciun act de identitate sau document al mașinii asupra sa, deoarece le-ar fi lăsat la domiciliu.

Întrucât în aerul expirat de către inculpata D.T.A. se simțea un miros pregnant de alcool, agenții principali de poliție T.P.C. și D.A.O. i-au solicitat lui D.T.A. să sufle în aparatul alcooltest, pentru a se constata dacă aceasta a consumat sau nu băuturi alcoolice, solicitare căreia inculpata D.T.A. a refuzat să i se conformeze. La scurt timp după oprirea din traficul rutier a autoturismului condus de către D.T.A., la locul respectiv au sosit și cei doi agenți de poliție din cadrul Secției X. Poliție Timișoara, respectiv P.C. și M.A., agentul de poliție P.C. oprind în traficul rutier un autoturism condus de către martorul S.A.F. (de profesie taximetrist), pentru a asista la activitățile derulate de lucrătorii de poliție.

Având în vedere refuzul explicit al inculpatei D.T.A., de a se supune testării aerului expirat cu aparatul alcooltest, agentul principal de poliție T.P.C. l-a contactat pe agentul principal de poliție A.R.C., care, împreună cu agentul principal de poliție J.D.I.V., ambii din cadrul Biroului Rutier al Poliției municipiului Timișoara, efectuau serviciul de patrulare cu mijlocul auto din dotare în zona Căii A., din mun. Timișoara, solicitând acordarea de sprijin.

Urmare a acestei solicitări, agentul principal de poliție A.R.C., însoțit de agentul principal de poliție J.D.I.V., s-au deplasat la strada Calea S.B., din mun. Timișoara, în locul în care se găseau agenții principali de poliție T.P.C. și D.A.O., cei doi agenți de poliție din cadrul Secției X. Poliție Timișoara, respectiv P.C. și M.A., martorul S.A.F. și inculpata D.T.A., conducătoarea autoturismului O.C. cu nr. TTT.

Astfel, agentul principal de poliție A.R.C. și agentul principal de poliție J.D.I.V. au perceput, în mod direct și nemijlocit, refuzul inculpatei D.T.A. de a se supune testării aerului expirat cu aparatul alcooltest, pentru determinarea consumului de alcool.

Văzând refuzul inculpatei de a se supune testării menționate mai sus, lucrătorii de poliție din cadrul Biroului Rutier al Poliției municipiului Timișoara i-au solicitat conducătoarei auto să se deplaseze la o unitate spitalicească, în vederea recoltării probelor biologice de sânge, pentru stabilirea alcoolemiei. În acest context, inculpata D.T.A. a fost urcată în autoturismul de poliție cu numărul de înmatriculare MMM., în care se aflau agenții principali de poliție T.P.C. și D.A.O.

Cei patru polițiști, împreună cu D.T.A. și martorul S.A.F., s-au deplasat, inițial, în vederea recoltării probelor de sânge, de la inculpata D.T.A. la Spitalul Clinic Municipal Timișoara, însă, având în vedere faptul că la unitatea de primiri urgențe a respectivei unități spitalicești sosise o urgență medicală, au fost

îndrumați, de către personalul medical de gardă, să se deplaseze la Spitalul Clinic Județean de Urgență Timișoara.

La această unitate spitalicească, inculpatei D.T.A. i s-a solicitat de către G.B.M., medic primar medicină de urgență, șeful Secției U.P.U a Spitalului Clinic Județean de Urgență Timișoara, să accepte recoltarea probelor de sânge în vederea stabilirii alcoolemiei, însă inculpata a refuzat recoltarea.

Acest refuz a fost consemnat în cererea de analiză (Anexa 1 din trusa standard de recoltare a probelor biologice, în vederea stabilirii alcoolemiei), respectiv Anexa 2 din trusa standard (procesul-verbal de prelevare), având seria sigiliului S1., precum și în registrul de alcoolemii (adresa nr. A2. din 09 mai 2013 a Spitalului Clinic Județean de Urgență Timișoara).

Cererea de analiză (Anexa 1) și procesul-verbal de prelevare (Anexa 2) cu seria sigiliului S1. au fost înregistrate la Institutul de Medicină Legală Timișoara sub numărul N1. din 19 aprilie 2013, fiind depuse, ulterior, la dosarul cauzei, în original, prin adresa nr. A3. din 29 aprilie 2013 a Biroului Rutier al Poliției municipiului Timișoara.

Comportamentul manifestat la unitatea spitalicească menționată în paragraful anterior de către inculpata D.T.A. a fost constatat și de către celelalte cadre medicale aflate la Unitatea de Primiri Urgențe a spitalului, printre cadre aflându-se medicii I.I.M. și A.F.

Ulterior, la Spitalul Clinic Județean de Urgență Timișoara s-a deplasat și un procuror din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Timișoara, inculpata D.T.A. fiind apoi condusă la sediul acestei unități de parchet, pentru a fi audiată (după cum rezultă din procesul-verb al din data de 19 aprilie 2013, întocmit de procuror, existent la dosarul cauzei). Tot la această unitate spitalicească a sosit și un criminalist din cadrul Serviciului Criminalistic al Inspectoratului de Poliție Județean Timiș, în vederea amprentării inculpatei (ca urmare a faptului că aceasta nu avea asupra sa niciun act de identitate), dar inculpata D.T.A. a refuzat amprentarea sa.

Comportamentul inculpatei la sediul Spitalului Clinic Județean de Urgență Timișoara în data de 19 aprilie 2013 a fost perceput și înregistrat audio-video de către ziariștii prezenți în acel loc, aspectele constatate fiind mediatizate, ulterior, prin mijloacele mass-media naționale și locale, după cum rezultă din copiile unor articole de presă și înregistrări apărute la televiziuni cu difuzare națională, depuse la dosar.

A fost avut în vedere că situația de fapt reținută în actul de sesizare a instanței se întemeiază pe următoarele mijloace de probă: procesele-verbale încheiate de

organele de urmărire penală, alte înscrisuri, declarațiile învinuitei D.T.A., a martorilor audiați în cauză.

În faza de judecată, în ședința publică din data de 26 iunie 2013, în conformitate cu prevederile art. 320¹ C. proc. pen., inculpata a declarat că recunoaște săvârșirea faptei, astfel cum a fost reținută în actul de sesizare a instanței și a solicitat soluționarea cauzei pe baza probelor ce au fost administrate în faza de urmărire penală.

Având în vedere faptul că, în cauză, sunt îndeplinite prevederile art. 320¹ C. proc. pen., instanța de fond a admis cererea formulată de inculpată, de judecare după procedura simplificată a recunoașterii vinovăției întrucât aceasta a fost formulată înainte de începerea cercetării judecătorești, inculpata a declarat că recunoaște în totalitate faptele reținute în actul de sesizare a instanței și nu solicită administrarea de probe, iar din probele administrate în cursul urmăririi penale rezultă că fapta reținută în sarcina inculpatei constituie infracțiune și a fost săvârșită de către aceasta.

În drept, s-a stabilit că fapta inculpatei care, în data de 19 aprilie 2013, fiind surprinsă de organele de poliție rutieră în timp ce conducea pe strada Calea S.B. din Timișoara autoturismul marca O.C., cu numărul de înmatriculare TTT., a refuzat să fie testată cu aparatul etilotest în vederea verificării aerului expirat, precum și recoltarea probelor biologice de sânge la Spitalul Clinic Județean de Urgență Timișoara, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de refuz de a se supune recoltării probelor biologice sau testării aerului expirat în vederea stabilirii alcoolemiei prev. de art. 87 alin. (5) din O.U.G. nr. 195/2002, republicată.

Din materialul probator administrat în faza de urmărire penală a rezultat, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că inculpata a săvârșit infracțiunea reținută în sarcina sa prin rechizitoriu.

A fost avut în vedere că mijloacele de probă la care s-a făcut referire pe parcursul expunerii stării de fapt reținute de instanță (procesele-verbale încheiate de organele de urmărire penală, alte înscrisuri, declarațiile inculpatei D.T.A., ale martorilor audiați în cauză - rechizitoriu) se coroborează atât între ele, cât și cu declarația inculpatei dată în fața instanței de fond, prin care a arătat că faptele reținute în sarcina acesteia s-au derulat în modalitatea descrisă în rechizitoriu, întreaga stare de fapt fiind recunoscută de către inculpată.

S-a reținut că, potrivit art. 87 alin. (5) din O.U.G. nr. 195/2002 republicată, refuzul, împotrivirea ori sustragerea conducătorului unui autovehicul sau al unui tramvai ori a instructorului auto, aflat în procesul de instruire sau a

examinatorului autorității competente, aflat în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere, de a se supune recoltării probelor biologice sau testării aerului expirat, în vederea stabilirii alcoolemiei ori a prezenței de produse sau substanțe stupefiante ori a medicamentelor cu efecte similare acestora, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

S-a mai reținut că incriminarea sustragerii de la recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei, a consumului de produse sau substanțe stupefiante ori a medicamentelor cu efecte similare acestora sau testării aerului expirat, precum și a altor fapte prin care este pusă în pericol siguranța circulației rutiere, reprezintă incriminări „obstacol” prin care este sancționată penal simpla nerespectare a unor reguli de circulație, în scopul preîntâmpinării unor grave vătămări ale valorilor angajate în traficul rutier (de exemplu: pierderi de vieți omenești, vătămări ale integrității corporale și ale sănătății persoanei, precum și distrugerii de valori materiale). Totodată, s-a reținut că necesitatea protejării acestor valori, precum și a constatării la timp și a sancționării imediate și corecte a faptei prevăzute la art. 87 alin. (1) din O.U.G. nr. 195/2002, potrivit căruia „conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul sau tramvai de către o persoană care are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.”, a impus incriminarea prevăzută la alin. (5) al art. 87 din același act normativ, prin această reglementare fiind sancționată împiedicarea constatării faptei de conducere sub influența alcoolului, realizată prin sustragerea conducătorului auto de la recoltarea probelor biologice, în vederea stabilirii alcoolemiei.

De altfel, a fost avut în vedere că inculpata a recunoscut încă din faza de urmărire penală faptul că a refuzat recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei, aceasta arătând că refuzul s-a datorat faptului că nu a condus niciun autovehicul la acea dată, fapt contrazis de depozițiile martorilor C.A., P.C., M.A., S.A.F., care au confirmat faptul că inculpata, în data de 19 aprilie 2013, conducea pe strada Calea S.B. din Timișoara autoturismul marca O.C., cu numărul de înmatriculare TTT., fiind oprită în trafic de către organele de poliție rutieră. Ulterior, în faza de judecată, inculpata a recunoscut în totalitate starea de fapt reținută în rechizitoriu potrivit art. 320¹ C. proc. pen.

Din punct de vedere subiectiv, s-a reținut că fapta a fost săvârșită cu intenție directă întrucât inculpata și-a dat seama de rezultatul faptei sale și a urmărit producerea acestuia.

Întrucât s-a dovedit că fapta există, a fost săvârșită de inculpată și prezintă pericolul social al unei infracțiuni, instanța de fond a constatat că sunt întrunite condițiile angajării răspunderii penale a acesteia.

S-a constatat că aplicarea art. 18¹ C. pen., privind lipsa pericolului social al faptei, nu poate fi reținută în cauză întrucât fapta prezintă un grad de pericol social ridicat, având în vedere că inculpata a recunoscut că a consumat băuturi alcoolice, dar cu toate acestea, a condus un autoturism pe drumurile publice și, mai mult decât atât, deși cunoștea foarte bine legea, având profesia de avocat, a refuzat să se supună testării cu aparatul etilotest și recoltării probelor biologice.

De altfel, așa cum a rezultat din fișa de [cazier](#) judiciar a inculpatei, aceasta a fost sancționată cu amendă administrativă de 1.000 RON prin ordonanța emisă la data de 19 martie 2009 de către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Timișoara, sub aspectul comiterii infracțiunilor de părăsire a locului accidentului și refuz de recoltare a probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei, beneficiind de clemență, însă a perseverat în atitudinea de sfidare a legii prin săvârșirea unei fapte similare, motiv pentru care instanța de fond a înlăturat solicitarea inculpatei privind achitarea sa potrivit art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit.

b¹) C. proc. pen.

La individualizarea judiciară a pedepsei, instanța de fond a avut în vedere criteriile generale prevăzute de art. 72 C. pen.: dispozițiile părții generale a C. pen., limitele speciale de pedeapsă, gradul de pericol social al faptei săvârșite, persoana inculpatei și împrejurările care agravează sau atenuează răspunderea penală. S-a reținut că atingerea dublului scop, preventiv și educativ al pedepsei, este condiționată de caracterul adecvat al acesteia, de asigurarea unei reale evaluări între gravitatea faptei, pericolozitatea socială a autorului, pe de o parte și durata sancțiunii și natura sa, pe de altă parte.

S-a mai reținut, în ceea ce privește criteriile generale de individualizare a pedepselor, că acestea sunt expres prevăzute de legiuitor în dispozițiile art. 72 C. pen. și orice abatere de la judicioasa lor utilizare în procesul de stabilire și aplicare a pedepsei presupune analizarea obiectivă a probelor de la dosar care duc la aplicarea acestora.

A fost avut în vedere și faptul că pedeapsa, ca măsură de constrângere, are, pe lângă scopul său represiv, și o finalitate de exemplaritate, ea concretizând dezaprobarea legală și judiciară, atât în ceea ce privește fapta penală săvârșită, cât și în ceea ce privește comportamentul făptuitorului.

Ca atare, s-a reținut că pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpații să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea săvârșirii altor fapte penale.

La stabilirea pedepsei în cazul inculpatei s-a avut în vedere gravitatea faptei, pericolul social care a adus atingere relațiilor sociale referitoare la circulația pe drumurile publice, circumstanțele săvârșirii faptei, dar și situația personală a inculpatei.

Cu privire la persoana inculpatei, instanța de fond a constatat că aceasta a avut o conduită nesinceră în fața organelor de urmărire penală și un comportament inadecvat la Spitalul Clinic Județean de Urgență Timișoara în data de 19 aprilie 2013 și în fața organelor de urmărire penală, așa cum rezultă din înregistrarea audio-video și a mai fost sancționată administrativ pentru o faptă similară, motiv pentru care, în cauză, nu au putut fi reținute circumstanțe atenuante.

Faptul că inculpata nu are antecedente penale nu a fost de natură să ducă la reținerea circumstanțelor prevăzute de art. 74 lit. a) C. pen. întrucât, prin natura profesiei pe care o are aceasta, aceea de avocat, lipsa antecedentelor penale, comportamentul personal și profesional reprezintă condiții intrinseci pentru desfășurarea acestei profesii, avocații trebuind să fie exemple pentru societate în ceea ce privește comportamentul lor, pentru ca cetățenii să aibă încredere în aceste persoane.

De asemenea, s-a reținut că recunoașterea faptei în faza de judecată a fost valorificată prin aplicarea dispozițiilor art. 320¹ alin. (1), (7) C. proc. pen., instanța de fond aplicând o pedeapsă orientată sub minimul special prevăzut de textul de lege, respectiv 1 an și 4 luni închisoare.

Pentru toate aceste considerente, instanța de fond a admis cererea inculpatei D.T.A. privind judecarea cauzei potrivit procedurii recunoașterii vinovăției, prevăzute de art. 320¹ C. proc. pen. și, în baza art. 87 alin. (5) din O.U.G. nr. 195/2002, republicată raportat la art. 320¹ alin. (1) și (7) C. proc. pen., a condamnat pe inculpată la 1 an și 4 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de „refuz de a se supune recoltării probelor biologice sau testării aerului expirat în vederea stabilirii alcoolemiei”.

În cauză, fiind îndeplinite cumulativ prevederile art. 81 C. pen. în ceea ce privește cuantumul pedepsei de 1 an și 4 luni închisoare, dar și cele privind persoana inculpatei, lipsa antecedentelor penale, recunoașterea faptei, și apreciindu-se că scopul preventiv-educativ al pedepsei aplicate (prevăzut de art.

52 C. pen.) poate fi atins și fără privare de libertate, întrucât prin modul de individualizare a executării pedepsei trebuie avută în vedere, pe lângă reeducarea inculpatei, și utilitatea socială a unei astfel de măsuri, instanța de fond a suspendat condiționat executarea pedepsei pe o durată de 3 ani și 4 luni, termen de încercare stabilit conform art. 82 C. pen.

De asemenea, s-a făcut aplicarea prevederilor art. 64 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. raportat la art. 71 C. pen., iar potrivit art. 71 alin. (5) C. pen., pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei, s-a suspendat și executarea pedepselor accesorii.

A fost avut în vedere că, potrivit deciziei nr. LXXIV din 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată într-un recurs în interesul legii, dispozițiile art. 71 C. pen. referitoare la pedepsele accesorii se interpretează în sensul că interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a) (teza I) - c) C. pen. nu se va face în mod automat, prin efectul legii, ci se va supune aprecierii instanței, în funcție de criteriile stabilite în art. 71 alin. (3) C. pen.

La stabilirea pedepselor accesorii, instanța de fond a aplicat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, având în vedere faptul că într-o speță (cauza Hirst Contra Regatul Unit nr. 2 din 6.10.2005) Curtea a statuat că, prin interzicerea dreptului de a alege, se încalcă prevederile art. 3 al Protocolului nr. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

De asemenea, nu a fost interzis nici dreptul prevăzut de art. 64 lit. c) C. pen. întrucât inculpata nu s-a folosit la săvârșirea infracțiunii în speță de o anumită funcție sau profesie.

Împotriva sentinței penale anterior menționate, în termen legal, a declarat recurs inculpata D.T.A., solicitând admiterea căii de atac promovate, casarea sentinței penale atacate, achitarea sa în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit.

b¹) C. proc. pen. și aplicarea unei sancțiuni cu caracter administrativ, iar într-o teză subsidiară, reducerea quantumului pedepsei aplicate de instanța de fond, urmând a se acorda eficiență circumstanțelor atenuante prevăzute de art. 74 lit. a) și c) C. pen.

Concluziile formulate de apărătorul recurentei inculpate și de reprezentantul Parchetului au fost consemnate în partea introductivă a prezentei hotărâri, urmând a nu mai fi reluate.

Examinând recursul declarat prin raportare la dispozițiile art. 385⁶ alin. (3) C. proc. pen., Înalta Curte constată că acesta este nefondat pentru considerentele care urmează.

Conform art. 1 C. proc. pen. român, scopul procesului penal îl constituie constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală. Vinovăția nu se poate stabili decât în cadrul juridic procesual penal, cu probe, sarcina administrării acestora revenind organului de urmărire penală și instanței judecătorești.

Art. 345 alin. (2) din același cod precizează ca soluția de condamnare a inculpatului se pronunță numai dacă instanța constată că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

În prezenta cauză., situația de fapt reținută de instanța de fond este în deplină concordanță cu probele administrate în cauză, din care rezultă că inculpata a comis infracțiunea de refuz de a se supune recoltării probelor biologice sau testării aerului expirat în vederea stabilirii alcoolemiei, prevăzută de art. 87 alin. (5) din O.U.G. nr. 195/2002, republicată, de altfel aceasta recunoscând săvârșirea faptei în fața primei instanțe, solicitând să beneficieze de dispozițiile art. 320¹ C. proc. pen.

Înalta Curte constată că instanța de fond a realizat o justă interpretare și apreciere a mijloacelor de probă administrate în cauză, reținând în mod corect și complet situația de fapt, împrejurările și modalitatea de săvârșire a infracțiunii, în mod corect dispunând condamnarea inculpatei pentru comiterea infracțiunii anterior menționate, stabilind că fapta prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni.

De asemenea, se reține că judecata a avut loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, ca urmare a declarației inculpatei de recunoaștere în totalitate a faptei reținute în actul de sesizare a instanței, declarație dată conform dispozițiilor art. 320¹ alin. (2) C. proc. pen.

Așadar, prin coroborarea materialului probator administrat în cauză, în mod corect instanța de fond a reținut că, în data de 19 aprilie 2013, fiind surprinsă de organele de poliție rutieră în timp ce conducea pe strada Calea S.B. din Timișoara autoturismul marca O.C., cu numărul de înmatriculare TTT., inculpata a refuzat să fie testată cu aparatul etilotest în vederea verificării aerului expirat, precum și recoltarea probelor biologice de sânge la Spitalul Clinic Județean de Urgență Timișoara.

Totodată, se constată că instanța de fond a stabilit o încadrare juridică adecvată stării de fapt reținute și dispozițiilor legale ce reglementează fapta dedusă judecății, respectiv aceea de refuz de a se supune recoltării probelor biologice

sau testării aerului expirat în vederea stabilirii alcoolemiei, prev. de art. 87 alin. (5) din O.U.G. nr. 195/2002, republicată.

De asemenea, se reține că, potrivit art. 17 C. pen., una dintre trăsăturile esențiale ale infracțiunii este aceea de a fi o faptă care prezintă pericol social, prevederea pericolului social având valoarea unei norme juridice ce servește deopotrivă legiuitorului când incriminează fapta, cât și judecătorului în aprecierea concretă a acestui pericol, iar această trăsătură esențială se materializează, așa cum se prevede în art. 18 C. pen., prin două aspecte, respectiv prin faptă se aduce atingere unor valori sociale importante, arătate generic în art. 1 C. pen. și pentru sancționarea unei astfel de fapte este necesară aplicarea unei pedepse.

Prin dispozițiile art. 18 C. pen., s-au consacrat criteriile legale de diferențiere a pericolului social al infracțiunii de pericolul social al altor fapte extrapenale, iar în art. 18¹ C. pen. s-au prevăzut criteriile legale pe baza cărora se poate stabili dacă fapta săvârșită prezintă sau nu gradul de pericol social necesar pentru caracterizarea ca infracțiune, acestea referindu-se la modul și mijloacele de săvârșire, scopul urmărit de făptuitor, împrejurările în care fapta a fost comisă, urmarea produsă sau care s-ar fi putut produce, precum și persoana și conduita făptuitorului.

Prin urmare, la stabilirea în concret a gradului de pericol social se ține seama de toate aceste criterii și nu doar de cele privind persoana făptuitorului, iar prin aprecierea ce o fac asupra pericolului social concret, organele de aplicare a legii penale nu pot face operă de dezincriminare a faptei, ci doar de aplicare a legii în limitele stabilite de aceasta.

În cauză, se constată că toate criteriile de apreciere a gradului de pericol social, atât cele prevăzute în art. 18 C. pen., cât și cele prevăzute în art. 18¹ alin. (2) C. pen., analizate în raport de fapta dedusă judecății, nu converg în constatarea lipsei acestui pericol social.

Astfel, referitor la aceste criterii, se constată că fapta inculpatei prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni și nu poate fi apreciată ca fiind lipsită în mod vădit de importanță.

Totodată, Înalta Curte apreciază că aspectul referitor la activitatea profesională a inculpatei, la calitatea acesteia, respectiv aceea de avocat în cadrul Baroului Timiș, precum și celelalte circumstanțe personale ale inculpatei, nu sunt de natură a exclude gradul de pericol social al faptei săvârșite.

Astfel fiind, solicitarea recurentei inculpate de pronunțare a unei soluții de achitare și de aplicare a unei sancțiuni cu caracter administrativ nu poate fi primită.

Sub aspectul individualizării pedepsei aplicate, criticile formulate de recurenta inculpată nu sunt întemeiate, Înalta Curte apreciind că în speță s-a făcut o corectă individualizare a pedepsei, prin evaluarea tuturor criteriilor specifice acestui proces de alegere a sancțiunii celei mai adecvate, în vederea atingerii finalităților acesteia.

Înalta Curte reține că, în cauză, în procesul individualizării pedepsei, pornind de la criteriile generale prevăzute de art. 72 alin. (1) C. pen., pedeapsa aplicată inculpatei a fost stabilită într-un quantum corespunzător circumstanțelor reale ale săvârșirii infracțiunii, precum și circumstanțelor personale ale recurtei inculpate, dându-se eficiență și dispozițiilor art. 320¹ C. proc. pen., privind recunoașterea vinovăției.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care îi sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real, persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Pe de altă parte, în ceea ce privește existența uneia sau unora dintre împrejurările enumerate exemplificativ în art. 74 C. pen. sau a altora asemănătoare, se reține că aceasta nu obligă instanța de judecată să le considere circumstanțe atenuante și să reducă sau să schimbe pedeapsa principală, deoarece, din redactarea dată textului art. 74 C. pen., rezultă că recunoașterea unor astfel de împrejurări drept circumstanțe atenuante este lăsată la aprecierea instanței de judecată. În această apreciere se va ține seama de pericolul social concret al faptei, de ansamblul împrejurărilor în care s-a săvârșit infracțiunea, de urmările produse, ca și de orice elemente de apreciere privitoare la persoana infractorului.

Recunoașterea circumstanțelor atenuante este atributul instanței de judecată, fiind deci lăsată la aprecierea acesteia.

În prezenta cauză, Înalta Curte, în acord cu instanța de fond, constată că nu este justificată reținerea dispozițiilor art. 74 alin. (1) lit. a) și c) C. pen. în favoarea inculpatei, cu consecința reducerii pedepsei, având în vedere conduita acesteia din faza de urmărire penală, dar și împrejurarea că, anterior, a mai fost sancționată administrativ pentru o faptă similară.

Totodată, se reține că în mod corect s-a apreciat în cauză că lipsa antecedentelor penale nu poate fi valorificată prin prisma circumstanței atenuante prevăzute de art. 74 lit. a) C. pen., față de calitatea recurentei inculpate, aceea de avocat, iar atitudinea sinceră adoptată de aceasta în faza de judecată, transpusă prin recunoașterea faptei, a fost deja valorificată prin aplicarea dispozițiilor art. 320¹ C. proc. pen., pedeapsa aplicată fiind orientată sub minimul special prevăzut de lege. În acest ultim sens, se reține că, în cazul aplicării dispozițiilor art. 320¹ C. proc. pen., comportarea sinceră în cursul procesului, constând în recunoașterea săvârșirii faptei reținute în actul de sesizare a instanței, nu poate fi valorificată ca circumstanță atenuantă judiciară prevăzută în art. 74 alin. (1) lit. c) teza a II-a C. pen. întrucât recunoașterii săvârșirii faptei nu i se poate acorda o dublă valență juridică. Dispozițiile art. 74 alin. (1) lit. c) C. pen. pot fi aplicate concomitent cu dispozițiile art. 320¹ C. proc. pen. numai atunci când se constată existența unei alte atitudini a inculpatului după săvârșirea infracțiunii decât comportarea sinceră în cursul procesului, dintre cele prevăzute în art. 74 alin. (1) lit. c) C. pen.

Pe de altă parte, în mod corect instanța de fond a considerat că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea efectivă a pedepsei privative de libertate, având în vedere circumstanțele personale ale inculpatei, astfel că a dispus suspendarea condiționată a executării acesteia, constatând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 81 C. pen., pe durata unui termen de încercare stabilit potrivit art. 82 C. pen.

Față de considerentele anterior expuse, Înalta Curte, în temeiul art. 385¹⁵ pct. 1 lit. b) C. proc. pen., va respinge, ca nefondat, recursul declarat de inculpata D.T.A.

În baza art. 192 alin. (2) C. proc. pen., recurenta inculpată va fi obligată la plata cheltuielilor judiciare către stat, în care se va include și onorariul convenit apărătorului desemnat din oficiu până la prezentarea apărătorului ales, conform dispozitivului.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E

Respinge, ca nefondat, recursul declarat de inculpata D.T.A. împotriva sentinței penale nr. 144/PI din 28 iunie 2013 a Curții de Apel Timișoara, secția penală.

Obligă recurenta inculpată la plata sumei de 250 RON cu titlu de cheltuieli judiciare către stat, din care suma de 50 RON, reprezentând onorariul apărătorului desemnat din oficiu, până la prezentarea apărătorului ales, se va avansa din fondul Ministerului Justiției.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi 6 ianuarie 2014.

www.JURL.ro